

Fitxa tècnica

Fotografia Juan David Velásquez (B&W) **Interpretació** Diego Balanta, Ines Granja, Jose Luis Preciado **Durada** 82 min **Gènere** Drama **Llengües** Versió original en espanyol

Sinopsi

Un home i el seu fill es traslladen de la costa del Pacífic de Colòmbia a Cali, però tenen dificultats per adaptar-se a la ciutat. Quan el seu fill és assassinat, el pare ha de passar pel dur procés de dolor mentre tracta de trobar arrels en un lloc que no li pertany. (Sensacine.com)

Crítica

'Siembra': emportar-se l'art a l'espatlla

'Siembra', la història del dol d'un pare pel seu fill mort, però també la història d'una comunitat desplaçada que viu en un petit món que sempre està construït com si fos provisional, però que és permanent

Turco i el seu fill Yosner han de fugir d'algun poble a la costa pacífica colombiana perquè els amenacen, i **acaben establint-se en un barri d'invasió als afores de Cali**. Allà viuen juntament amb altres persones amb històries similars i formen una comunitat en què **els joves s'adapten a l'entorn urbà fàcilment** mentre que **els vells viuen amb malenconia pel desarrelament i els records de la seva terra**. Yosner, com molts pelats, surt a les nits a festes de ball de música urbana, i en una d'aquestes li desapareixen el fill i el mateix. Llavors **Turco**, en dol, s'enfronta als problemes de donar un enterrament digne al seu fill i a les imatges de la seva terra i la impossibilitat de tornar. A grans trets, aquest és l'assumpte central de **Siembra**, la pel·lícula de **Santiago Lozano i Ángela María Osorio**.

No obstant això, més que seguir un guió típic de problemes i de resolucions, la pel·lícula s'explica amb prou feines en converses breus, però essencials, i en escenes llargues, llarguíssimes per a molts, que mostren accions de la vida quotidiana dels personatges que viuen a la comunitat: diàlegs sobre el desarrelament, sobre els fills, sobre la relació amb la força pública i l'Estat, sobre l'amor, sobre el *rebusque*, sobre la creativitat, s'intercalen amb les accions repetitives de cada dia. **És un tros de vida, podríem dir, perquè en la història res es tanca i res es resol per complet.**

En molts aspectes **Siembra** s'assembla a *La tierra y la sombra*, *Los hongos* i a altres pel·lícules colombianes per l'estil que han sortit recentment. Tenim l'honor inqüestionable del deure familiar (el dol i els ritus funeraris, per exemple). Tenim els vells meditatius i contemplatius, que veuen la seva terra com el bé més preuat que algú pugui posseir. Tenim els joves, que estan en l'intermedi entre la tradició i la nova vida. Tenim els nens, que amb prou feines sospiten el que vindrà per a ells. Tenim l'escassetat i la precarietat, i l'angoixa per tenir el diari. I el desplaçament, que mobilitza tot l'anterior.

Tot i així, **Siembra** reforça un aspecte molt important d'aquest format de cinema colombià que ja s'està cristal·litzant com un estil (molt *valluno*, a més de tot). **A Siembra cada personatge té el seu art, més enllà de les preocupacions diàries.** Cada un, en aquesta quotidianitat lenta i assossegada, està fent alguna cosa pel mer propòsit de fer-ho bé, i fer-ho bonic. Així veiem com les *cantaoras* s'esforcen a compondre lletres i cançons que moguin l'ànima en els ritus funeraris. Yosner, com molts joves de la seva comunitat, s'esforça per ser el millor en el ball urbà, per inventar passos originals, i per tramar-los tots a la pista. La veïna, Lizeth, persevera per trobar estratègies creatives de *rebusque*, i per sobreviure, però sense avorrir-se. **A diferència del territori, diguem, l'art se'l poden posar a l'espatlla, i això és el que s'emporten.**

A més, les actuacions dels personatges principals són molt creïbles, i se senten fresques i fluides. Alguns són professionals, però molts són actors naturals, en el sentit que no es dediquen a actuar, però molts també són cantants i ballarins, i **saben que el que estan fent és una posada en escena.**

Al final, **Siembra** ens planta el panorama d'una comunitat que tot i que viu a Cali està apartada de la resta de Cali. **I que viu en un petit món que sempre està construït com si fos provisional, però que és permanent.** Com s'ha de fer al nostre país, **Siembra** serveix per sensibilitzar les persones sobre les cares que hi ha darrere del desplaçament forçat, i no només sobre el dolor, sinó també sobre la nova organització i les noves vides quotidianes a què s'enfronten els que han de fugir de les seves terres.

Només un comentari petitó addicional. La pel·lícula es diu **Siembra: un duelo que cuesta la vida**, però només amb **Siembra**, sense la resta, n'hi hauria hagut prou i de sobres. Encara que segurament els directors volien portar a la ment el doble sentit de *duelo* com a dol i *duelo* com a batalla, en realitat el subtítol fa que la pel·lícula soni com aquelles pel·lícules d'acció televisiva: la batalla del segle, un combat de vida o mort ... i ja sabem que això no és. De vegades és millor sacrificar els jocs de paraules.

“Siembra”: premis i seleccions principals

Festival Internacional de Cinema de Locarno 2015

Guanyadora Premi Crítics Suïssos Boccalino a millor director

Nominada Golden Leopard - Realitzadors del present

Ángela Maria Osorio Rojas, Santiago Lozano Álvarez

Filmografia conjunta com a directors

2015 *Oro Pacífico* (en postproducció)

2015 *Siembra*

2014 *Retrato de un tiempo de hongos*

2005 *Viaje de tambores*

2003 *Un nombre para desplazado*

2003 *Calígula*

Biografia

Ángela Osorio Rojas i Santiago Lozano Álvarez es van graduar en comunicacions socials a la Universitat del Valle a Cali, Colòmbia. Han codirigit diversos curtmetratges i migmetratges incloent-hi *Un nombre para desplazado* (2003), *Calígula* (2003) i *Retrato de un tiempo de hongos* (2014). *Siembra* (2015) és el seu primer llargmetratge.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

